

Efterår

Andreas Michelsen, Frederiksberg

"Hvor kan luften være ren og klar en skøn septemberdag med høj og blå himmel. Og det er nok rigtigt, at ligesom luften er klarest om eftersommeren, sådan er det også i menneskelivet. Når man har passeret sit livs højsommer, og eftersommeren går på hæld, mens solen daler og det bærer henimod aften, ser man ofte mere klart, hvad der var virkelige livsværdier.

Ved et tilbageblik tegner der sig ofte usynlige linier, som man ikke så, da man stod på sit livs højder midt i livslarmen. Klart ser man nu den mægtige, men usynlige fader-hånd, som har ledet en gennem denne farlige verden. Når jeg nu tager pennen for at fortælle lidt om, hvordan Gud har ført mig gennem livet, vil jeg først ære Gud og sige: "Der er ingen som Gud!", og til kommende slægter vil jeg sige, at Gud er den samme gennem alle tider, og det går an at vælge ham som rejsefører!"

(Christian Jepsen i "Mens solen daler" Dansk Luthersk Forlag 1975)

Når solen daler - kan jeg opleve en skumringstime, som kan være meget rig og givende. I skumringen kan jeg sidde og drømme - læse/ lytte til skønne og spændende historier. Måske oplever jeg også en vidunderlig smuk solnedgang. Det kan være den rene idyl - men det modsatte kan også være tilfældet. Det bliver mørkt - uhyggen breder sig og jeg ser intet lys - en frygt for mørket og det usynlige griber mig.

Det farvestrålende efterår er noget særligt - og for øjet kan det se vidunderligt ud. Træer og buske, der har klædt sig i farver, så jeg ikke kan undgå at lægge mærke til dem - og de nærmest kæmper om at vinde en skønhedskonkurrence - flottere end foråret.

Efteråret kan være en virkelig skøn tid - det gælder også livets efterår. Jeg ser - som Chr. Jepsen skriver det, den usynlige Fader-Hånd, som har ledt mig gennem mange år. For nogle er det en lang og velsignet rig tid. Sådan fik f.eks. Jakob opleve det, da han var kommet til Egypten, og der fik lov at leve 17 år, hvor han kunne fortælle efterkommerne om Guds førelse - ([1.Mos.47,28](#): "Jakob levede i Egypten i 17 år.") Det var et efterår, hvor han vidnede om den Herre og Gud, der havde været med ham.

Efteråret kan også være en lang hård tid med voldsomme efterårsstorme, som sønderriver og ødelægger - eller et meget brat og kort efterår, som går fra sommertilstande til hård frost og storm, så træernes blade ligger på jorden efter et par dage.

I menneskelivet som vilde storme - sygdom, nød, anfægtelse - en længsel efter at dø, fordi alt ser mørkt ud - men efteråret trækker ud - eller det kan ende brat fra den ene dag til den anden - uden forudgående tegn på sygdom - måske endda i den bedste alder - efter menneskelig målestok - .

Hvorfor?

Gud kender svarene - Hans ønske er at mennesker skal frelses - og måske er vedkommende en brik i Guds plan - uforståelig for menneskelig tankegang - men ikke for Gud, Han, som er Herre over alt.

Efteråret fortæller, at det bliver mørkt - de flotte farver, som træernes blade har, er blot et tegn på død! - Mørket - døden nærmer sig - ligegyldigt hvor yndige de klæder sig - så er det dødt! Det ser så godt ud, men - -

På samme måde kan det opleves i mit kristne liv og i vore menigheder - alt ser ud til at være i skønneste orden - næsten overgodt, men i virkeligheden er det dødt. Rigtignok er det de rette ord - de rigtige meninger - det gode sociale samvær - de hede bønner (som farisæeren i templet - "*Gud, jeg takker dig, fordi jeg ikke er som andre mennesker* - - " [Luk. 18,11](#)) - og det obligatoriske lovsangskor, man møder, men hvor er Ånden - Er det kun de flotte døde farver? - det kolde hylster, jeg har tilbage?

Er det sådan, at det ligesom i naturen hverken er rigtig koldt eller varmt - men en mellemting - lunkenheden? - som Johannes skriver i [Åb.3,15-16](#): "*Jeg kender dine gerninger, du er hverken kold eller varm. Gid du var enten kold eller varm! Men nu, da du er lunken og hverken varm eller kold, vil jeg udspy dig af min mund.* "

De farvestrålende blade falder til jorden - langsomt eller brat - døde falder de til jorden og bliver til muld, ofte er det dog allerede dannet nye knopper på de grene, der henter kraft fra stammen - de døde grene fjernes af stormene.

Naturen afklæder sig den gamle dragt og venter på at blive iført en ny. Til det kræves bl.a. lyset. Også mennesket må afklædes det gamle - og iføres noget nyt. Til en af de rigtig fromme og lovlydige måtte Jesus sige, at han skulle fødes på ny (Nikodemus, som kom til Jesus om natten) [Joh.3.3](#): Jesus svarede ham: »Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige.«

Vi må fødes på ny - omvendes - lade os iføre Jesu retfærdighedsdragt - den vi får af nåde ved tro. [Ef.2.8](#): "For af den nåde er I frelst ved tro. Og det skyldes ikke jer selv, gaven er Guds." Som den anden søn i Jesu lignelse om vingården med de to sønner ([Matt.21,28 flg.](#)) "Bagefter fortrød han og gik derud" - han fortrød - angrede - gik i sig selv.

Du og jeg må også gå i os selv - det gør vi ved at knæle ved korset for vor Frelser og Herre, Jesus Kristus - Han som har gjort alt vel - og sagde "Det er fuldbragt"! Han, som købte os med sit blod - blev en forbandelse for vor skyld - sonede verdens synd med sit blod. Han er det lys, som giver liv - også i en mørk og kold tid.

Lyset, som skinner i mørket, det er Guds levende og virkende ord - Jesus. Når det ser mørkest ud, ses lyset endnu klarere - og hen på natten - midt i mørket - skimter du den lysende morgenstjerne. [Åb.22,16](#): "Jeg, Jesus, har sendt min engel for at vidne om dette for jer i menighederne. Jeg er Davids rodskud og ætling, den lysende morgenstjerne."

Naturen vågner, når lyset vender tilbage og de blade, der nu kommer på træet er nye og levende - træet har fået en ny dragt.

Da er det ikke skumringen, men dæmringen jeg oplever - måtte det lys også få lov at være lys for min fod - skridt for skridt - og en lygte jeg skimter i det fjerne - som en ledestjerne.

Foråret - omvendelsens skønne og lyse tid - en varm og herlig sommer - et liv med Gud som fører - men hvad så, når det bliver efterår og mørkt?

Er det lys tændt, som åbner skrifterne - Guds hellige Ord - har jeg det for øje, og kan jeg se, eller er jeg indhyllet i mørke. Har jeg mistet evnen til at se og kende sandheden? - er det blevet efterår - et forvarsel om åndelig død i mit indre?

Måtte Gud lys igen og igen få lov at lyse og vejlede mig. Lige gyldigt hvordan efteråret er / bliver må vi hente kraft i Det levende Håb - og rette vort blik imod Jesus - Hans blik er rettet mod os - Det er Himlen, det gælder - og "Hvad enten vi altså lever eller dør, tilhører vi Herren." ([Rom.14,8](#))

David siger det sådan:

"Jeg vil prise Herren, som råder mig, ja, om natten får jeg vejledning i mit indre. Jeg har altid Herren for øje, han er ved min højre side, og jeg vakler ikke. Derfor glæder mit hjerte sig, og min sjæl jubler, ja, mit legeme skal bo i tryghed. For du vil ikke prisgive mig til dødsriget, din fromme vil du ikke lade se graven. Du lærer mig livets vej, du mætter mig med glæde for dit ansigt, du har altid herlige ting i din højre hånd." ([Slm.16,7-11](#))

(Andreas Michelsen - Shafan 07-11-12)